FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT JEAN MISCHO

fremsat den 14. januar 2003 [1]

1. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/8/EF af 16. februar 1998 om markedsføring af biocidholdige produkter [2] (herefter »direktivet«) har til formål at indføre de påkrævede normer for miljøbeskyttelse og sikkerhed med henblik på at sikre, at anvendelsen af disse produkter ikke indvirker skadeligt på menneskers sundhed eller har skadelige virkninger på miljøet.

2. Direktivets artikel 34 foreskriver, at medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme direktivet senest 24 måneder efter dets ikrafttræden, og at de straks underretter Kommissionen herom.

3. Ifølge direktivets artikel 35 træder direktivet i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*. Da offentliggørelsen fandt sted den 24. april 1998, trådte direktivet i kraft den 14. maj 1998.

4. Følgelig skulle medlemsstaterne have sat de love og administrative bestemmelser i kraft, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, senest den 14. maj 2000.

5. Da Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ikke havde modtaget nogen oplysninger, der gav den holdepunkter for at antage, at Den Franske Republik havde vedtaget de nødvendige foranstaltninger, har den anlagt denne traktatbrudssag.

6. Kommissionen har nedlagt påstand om, at det fastslås, at Den Franske Republik har

1 — Originalsprog: fransk.
2 — EFT L 123, s. 1.

tilsidesat sine forpligtelser i henhold til direktivet, idet den ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, eller i hvert fald ikke har underrettet Kommissionen herom.

7. Den franske regering har ikke bestridt Kommissionens påstand om, at den ikke har sikret en fuldstændig gennemførelse af direktivet. Den har gjort gældende, at forskellige tekster, som stadig foreligger i udkast, vil afslutte gennemførelsen af samtlige direktivbestemmelser i national ret, og har for hver enkelt direktivbestemmelse, som endnu ikke er gennemført, præciseret de tilsvarende foranstaltninger, som vil sikre gennemførelsen.

8. I denne henseende skal det, som det fremgår af fast retspraksis, fastslås, at spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger et traktatbrud, skal vurderes på tidspunktet for udløbet af den frist, der var fastsat i den begrundede udtalelse, og at iværksættelsen af efterfølgende foranstaltninger er irrelevante i denne sammenhæng [3]. I den foreliggende sag er det ubestridt, at den franske regering ikke har truffet de gennemførelsesforanstaltninger, der er nødvendige for at afslutte gennemførelsen inden for den fastsatte frist.

9. Den franske regering har understreget, at forsinkelsen med gennemførelsen først og fremmest skyldes, at det har været nødvendigt at organisere evalueringsproceduren af de dossierer, som involverer flere organer, på en optimal måde.

10. Det skal i denne forbindelse understreges, at en medlemsstat ifølge fast retspraksis ikke kan påberåbe sig bestemmelser, fremgangsmåder eller forhold i sin nationale retsorden til støtte for, at forpligtelser og frister, der følger af en bestemmelse i fællesskabsretten, ikke overholdes [4].

11. Heraf følger, at der foreligger traktatbrud, således som Kommissionen har påberåbt sig. Domstolen bør derfor afsige dom efter Kommissionens påstand.

3 — Dom af 27.11.1990, sag C-200/88, Kommissionen mod Grækenland, Sml. I, s. 4299, præmis 13.

4 — Jf. f.eks. dom af 8.3.2001, sag C-276/98, Kommissionen mod Portugal, Sml. I, s. 1699, præmis 20.

Forslag til afgørelse

12. Henset til ovenstående foreslår jeg herefter Domstolen at træffe følgende afgørelse:

— Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/8/EF af 16. februar 1998 om markedsføring af biocidholdige produkter, idet den ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, eller i hvert fald ikke har underrettet Kommissionen herom.

— Den Franske Republik betaler sagens omkostninger.